

først er taget hul på problematikken, er der formentlig ingen, der ved, hvor vi ender. Opgaven er derfor på én gang i et eller andet omfang at konkretisere situationerne og samtidig at udforme reglerne så smidigt, at de også kan fange nye situationer op, efterhånden som de opstår.

IV. Når lovforslaget er blevet så ringe, som tilfældet er, hænger det utvivlsomt sammen med en ny form for lovgivningsprocedure, som Justitsministeriet har indført for nogle år siden. Vi har været vant til, at det, der kom fra Justitsministeriet, havde en høj kvalitet. Lovforberedelsen fandt sted i udvalg eller kommissioner, der var sammensat på en sådan måde, at problemerne blev analyseret og gennearbejdet ud fra forskellige synsvinkler. Resultatet blev så sendt til høring, og først efter at høringssvarene var indhentet, udarbejdede Justitsministeriet sit lovforslag, der derefter blev fremsat i Folketinget. Alle væsentlige synspunkter var på den-

ne måde kommet frem og blevet tilgængelige for politikerne. I dag springer man udvalgs- og kommissionsarbejdet over og laver selv sine lovforslag, som tilmed fremsættes i Folketinget, uden at de forinden har været til høring hos de myndigheder og andre, som har forstand på, hvad det drejer sig om. Det er på dette stadium af lovgivningsproceduren vanskeligt at få væsentlige ændringer gennemført, fordi der allerede her ligger nogle afgørende politiske bindinger, og politikernes reelle beslutningsgrundlag er blevet stærkt forringet.

Det er særlig uforståeligt, at Justitsministeriet også i denne sag har båret sig således ad. Der er intet hastende i dette lovgivningsarbejde, som er så væsentligt, at det fortjener den størst mulige omhu. Man må håbe, at tiden ikke er forpasset til, at de meget vanskelige problemer virkelig kan blive gennearbejdet, og vi kan få en lovgivning, som vi kan være tjent med, og som det er muligt at arbejde med i praksis.